

N. Changaraj

“Be the Change you want to see in the World” - Mahatma Gandhi

It is six in the morning. At the small playground in the Vyasarpadi slum, around twenty young children assemble around a flag-staff. Their day starts with a prayer. The lips repeating the prayers are blistered, but the faces are scrubbed clean and the eyes sparkle with hope. The words are simple yet they demand commitment- a commitment to fulfill their daily duties, a promise to work together for their mutual good and for the deliverance of their entire community. The two minute prayer is intended to kill negative thoughts and instill a sense of self-worth in the hearts of the chanters- a fresh beginning to every difficult day!

The “Little League” then scampers away excitedly to get on with a game of football. After two hours of play, some sharing of thoughts, and a cup of milk each with some bread, the children gather again to repeat the prayer. They then move on to the main play ground to watch and admire their own “major leaguers” at play. They are now ready to face the tough neighborhood that they hail from.

“Broken families, domestic violence and the all too familiar wretchedness of poverty- these are the circumstances that these slum children battle day in and day out. They often drop out of school, and even run away from their homes to escape this. Left to fend for themselves, they pick up vices of all sorts and become easy prey to anti social elements. One leads to another resulting in the decadent state of the neighborhood. This was the story

of Vyasarpadi till STEDS started its cleanup act”, explained Thangaraj.

It is a good time for education in India says a member of a KPO. He explains that there are numerous opportunities in the job market, as well as educational courses to develop every conceivable skill. But what about primary education and survival skills to face this world?

The fact of the matter is that a lack of primary education and literacy continues to torment our nation - there are pockets of society, comprising of settlements of migrant laborers and communities that service the cities, the denizens of which are unaware of their Fundamental Rights. Governments pass legislations to protect these Rights, but these citizens are not any the wiser. One such settlement, on the outskirts of Chennai city is Vyasarpadi- a neighborhood with an unenviable reputation of supplying human resource to rowdy elements of the city. STEDS, started as a sports initiative to help stem this rot, has grown to become a social initiative, under the watchful eye of its founder N. Thangaraj, assisted by his brother N. Umapathi.

Thangaraj founded SCSTEDS (Slum Children Sports Talent and Education Development Society) in the year 2000. STEDS was set up to bring together the children of the district, so that they could be weaned from danger lurking in the streets. They were provided a protective environment where they could play football and bond with their peers. The added motivation to keep the children coming was simple, nutritive snacks and emotional counseling. Having

restored a sense of security in these children and earned their respect, Thangaraj moved into second gear - the pleasure of playing at STEDS could be had only by getting back into school. The STEDS team played local matches and climbed steadily to emerge victorious in the fourth division football league in 2007.

Every member of STEDS attends school or college. Dropouts are identified and encouraged to go back to school. Reinforcement by way of extra lessons is provided at supplementary classes held at the STEDS office. Thangaraj encourages mentoring of younger and newer members by older children. There is no superiority among the “cadres”; a healthy rapport is continuously maintained as older students practice discipline and self-control in order to set an example for the younger ones; differences fade, on and off the field as Football enables the children to see the bigger picture that they are a part of, and the change that they can bring about in their circumstances through STEDS.

Thangaraj beamed as he said that over the last ten years crime rate had fallen steadily, at Vyasarpadi. There was a proportionate increase in the number of children completing school. This was a big achievement but not in comparison to what he set out to do next- “Educating the Girl Child”. Being a father of two girls, with one having qualified as a national level football referee, Thangaraj decided to reach out to the girls in the locality. Timid and suppressed, compelled by family circumstances to drop out of school

The fact of the matter is that a lack of primary education and literacy continues to torment our nation - there are pockets of society, comprising of settlements of migrant laborers and communities that service the cities, the denizens of which are unaware of their Fundamental Rights.

and join the workforce, he explained that they were the most common object of violence. Furthermore, search for security caused girls to fall into the marriage-trap very early, which only brought them into a tighter web of domestic violence. After many failed attempts, Thangaraj made a breakthrough with a girl who would set an example for other girls to follow. Shakthiswary, fifth child in a family of six, estranged from her father, and working in a local fish-market at the age of 13, was supported by her mother to get back to school and give it her best shot at the behest of Thangaraj.

Shakthiswary, talked about her meek beginnings and how bleak her future had appeared till she was recruited into STEDS. "Thangaraj sir spoke to my mother and had me sent back to school. I then joined STEDS and was taught to channelize all my energy towards short positive goals at first. I found courage to battle my way and prove my mettle to those who tried to repress me. I was selected by the State Football team and even played for the national team at France. With achievement came recognition and a sense of pride. Other girls found a role model in me and shared their feelings - they returned to school to give their dreams another chance. Regular training at STEDS gave them the confidence to break out of the gender-stereotype. We have managed to change the mindset of many parents too. They now encourage their children to spend their time more productively at STEDS. We arranged a Parent's Day recently which was well attended."

Shakthiswary is currently studying law and is aware about schemes and policies introduced by the government for the underprivileged. Using the computer and Net connection that Thangaraj provided at the STEDS office, she, with other computer-literate members of STEDS, searches the Net to gather information and innovative ideas to make their voice heard by the powers-that-be. "STEDS has given us a sense of empowerment. We approached the Corporation office here and requested them to look into the shortfall in the number of ration shops in the locality. There was a survey conducted and based on a public hearing initiated by us, we were awarded what was due to us. Our current project is the implementation of the Right

to Education. We run street rallies to spread the word, and distribute flyers requesting the people to demand schooling privileges for their children in the neighborhood schools."

A young and aspiring striker for STEDS, Dilipan attempts to capture in football parlance what Thangaraj has achieved through STEDS, "Sir plays every position on the team. Through a basic football program, he developed a defense strategy to keep out the anti social elements from our neighborhood. Like a midfielder, he keeps our core strong by drawing us back to school and more importantly, education. He gives us courage to stand up for ourselves and shows us our duties. But like a responsible captain, he does not field the goal himself. He passes

the ball to us forwards, so that we can take the shot and feel the sense of pride with every goal that is taken. He has shown us how to make the most of the available resources, and sown within us, a team-spirit to tackle day to day problems like in a game of football. He has been silently training us to take charge of our own lives, without expecting anything in return, like a truly selfless, leader."

Thangaraj is not just the coach of a National level Football Club. He is a friend in difficult times, a teacher guiding the restless, and an activist helping the weak in their fight for their Rights. N Thangaraj, a true Champion of Chennai.

‘உலகை மாற்ற விரும்பும் மாற்றமாக நீயே இரு’
- மஹாத்மா காந்தி.

காலை 6 மணி. வியாசர்பாடி சேரிக்கு அருகேயுள்ள ஒரு மைதானத்தில் கொடிக்கம்பத்தைச் சுற்றி சுமார் 20 சிறுவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். இறைவணக்கத்துடன் அவர்களது நாள் தொடங்குகிறது. உதடுகள் வெடித்திருந்தாலும், நன்கு துலக்கப்பட்ட முகங்கள், நம்பிக்கை சுடர் விடும் கண்கள். மிக எளிய வார்த்தைகள் நிறைந்த

இறைவணக்கம். வார்த்தைகள் எளிமையாக இருந்தாலும், இதற்கு நிறைய அர்ப்பணிப்பு தேவை; தமது தினசரி வாழ்வின் கடமைகளை நிறைவேற்றும் அர்ப்பணிப்பு; பரஸ்பர நன்மைகளுக்காக உழைக்கும் அர்ப்பணிப்பு; தமது சமூகம் முன்னேற வேண்டும் என்ற அவாவினால் உண்டான அர்ப்பணிப்பு. இந்த 2-நிமிட இறைவணக்கம் எதிர்மறையான எண்ணங்களைப் போக்கடிக்கவும், தம்மைப் பற்றிய நல்லுணர்வுகள் பெருகவும், கடினமான நாளை எதிர்கொள்ளவும் உதவுகிறது. இதன்பிறகு இந்த

‘சிறிய சங்கம்’ (Little League), உற்சாகத்துடன் கால்பந்து விளையாட ஓடுகிறது. இரண்டு மணி நேர ஆட்டத்திற்குப் பிறகு, பால், ரொட்டியுடன் எண்ணப்பரிமாற்றம். மறுபடி இறைவணக்கம். ‘பெரிய சங்கங்கள்’ (Major Leagues) ஆடுவதைப் பார்க்க ஓட்டம். சவால்களும், கஷ்டங்களும் மிகுந்த வசிப்பிடத்தை சந்திப்பதற்கு இப்பொழுது அவர்கள் தயார்.

“வன்முறைகள் நிரம்பிய குடும்பங்கள்,

உடைந்த குடும்பங்கள், ஏழ்மையின் அவலங்கள் - இவையே ஒவ்வொரு நாளும் சேரியில் வசிக்கும் சிறார்கள் சந்திக்கிறார்கள். பள்ளிப்படிப்பை விடுவது, வீட்டை விட்டு ஓடி விடுவது என்று இருக்கும் இவர்கள், எல்லாவித கெட்ட பழக்கங்களுக்கும் அடிமையாகி, சமுதாய துரோகிகளின் கைகளில் சிக்குகிறார்கள். ஒன்றினோடு மற்றொன்று தொடர்புடையதாக இருப்பதால், இந்த சமூகமும் சீரழிகிறது. இதுவே இந்த வியாசர்பாடியின் கதை” - ‘ஸ்டெட்ஸ்’ (STEDS) ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் - என்று விளக்குகிறார் தங்கராஜ்.

‘அறிவு நிகழ்முறை வேலை’ (KPO) வில் இருக்கும் ஒருவர், இந்தியாவில் கல்வி வளர்ந்து பெருகும் சரியான சந்தர்ப்பம் இதுவே என்கிறார். நிறைய வேலைவாய்ப்பு, பல திறமைகளை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு ஏற்ற பல்வேறு பாடத்திட்டங்கள் - இவை இப்பொழுது இருப்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார் அவர். ஆனால், ஆரம்பக்கல்வி மற்றும் இவ்வுலகில் பிழைத்தெழுஞ்சி இருப்பதற்கான திறமை எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது? ஆரம்பக்கல்வியும், படிப்பறிவு இல்லாத நிலையும் நமது நாட்டை ஆட்டி வைக்கின்றன என்பதே உண்மை.

விளையாட்டுகளை வளர்க்கும் முன்னெடுப்பாக உருவாக்கப்பட்ட ‘ஸ்டெட்ஸ்’ (Slum Children Sports Talent and Education Development Society) - ‘சேரிச் சிறுவர்கள் விளையாட்டு திறன் மற்றும் கல்வி மேம்பாட்டு அமைப்பு’ - சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் அமைப்பாக வளர்ந்து விட்டது. 2000ஆம் ஆண்டு தனது சகோதரர் உமாபதியின் உதவியுடன் தங்கராஜ் அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட ‘ஸ்டெட்ஸ்’, பலவித பயங்கரங்கள் உலவிக் கொண்டிருக்கும் தெருக்களிலிருந்து சிறுவர்களைக் காத்து, அவர்களை கால்பந்து விளையட்டின் மூலம் ஒன்று சேர்த்தது. சத்துள்ள உணவு, நட்பு, உளம்சார்ந்த ஆலோசனை - இவை போதாதா அவர்களை உந்துவிப்பதற்கு?

ஒரு பாதுகாப்பு உணர்வு அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டு, தங்கராஜின் மீது மரியாதையும் பெருகவே, அடுத்த நிலைக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றார் - ‘ஸ்டெட்ஸ்’ இற்காக விளையாடுவதானால் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும் எனும் முறையை வகுத்தார். பல பந்தயங்கள் ஆடிய ‘ஸ்டெட்ஸ்’, நான்காவது பிரிவு கால்பந்து சங்கத்தில் (Fourth Level Football League) 2007ஆம் ஆண்டு முதலிடத்தில் வந்தது.

அரசு பல சட்ட-திட்டங்களை இவர்களுக்காக நிறைவேற்றினாலும் அவற்றைப் பற்றியும் தங்களது அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றியும் ஒன்றும் அறியாத பராபரங்களாக விளங்குகிறார்கள் இங்கு இருப்பவர்கள்.

நகரங்களில் கூலி வேலை செய்து வயிற்றைக்கழுவி வரும் மக்கள் இருக்கும் குடியிருப்புகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. அரசு பல சட்ட-திட்டங்களை இவர்களுக்காக நிறைவேற்றினாலும் அவற்றைப் பற்றியும் தங்களது அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றியும் ஒன்றும் அறியாத பராபரங்களாக விளங்குகிறார்கள் இங்கு இருப்பவர்கள். இம்மாதிரி உள்ள ஒரு குடியிருப்பு சமுதாயத்திற்குப் பல துஷ்டர்களையும், போக்கிரிகளையும் அள்ளித்தருவதில் பெயர்போன வியாசர்பாடி.

‘ஸ்டெட்ஸ்’ இன் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் பள்ளி அல்லது கல்லூரிக்குச் செல்கிறார்கள். பாதியில் விடுபவர்கள், ஊக்குவிக்கப்பட்டு மறுபடியும் சேரவைக்கப்படுகிறார்கள். சிறப்பு வகுப்புகள் மூலம் அவர்கள் வலுவூட்டப்படுகிறார்கள். இளவயதினருக்கு அவர்களைவிட முதிர்ந்த இளைஞர்கள் ஆலோசனை வழங்குவதற்கு தங்கராஜ் தூண்டுகோலாய் இருக்கிறார். ‘நான் பெரியவன், நீ சிறியவன்’ என்றெல்லாம் இல்லாமல்,

அனுபவத்தில் முதிர்ந்த இளைஞர்களுக்கும், சிறியவர்களுக்கும் நல்ல மன இணக்கம் இருக்கிறது. முதிர்ந்த இளைஞர்களும் கட்டுப்பாட்டுடன், ஒழுங்காக தாம் இருந்து மற்றவர்களுக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கிறார்கள். கால்பந்து, தமது சமூகத்தில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடியும் என்று அவர்களைத் திடமாக நம்ப வைக்கிறது.

வியாசாபாடியில் குற்ற விகிதம் கடந்த 10 வருடங்களில் குறைந்துவரும் வேளையில், அதே விகிதப்படிக்கு, பள்ளிக்குப் படிப்பை முடிக்கும் சிறுவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறி வருவதையும், முகத்தில் பெருமை தரும்ப தங்கராஜ் விளக்குகிறார். இது ஒரு பெரிய சாதனைதான் என்றாலும் அடுத்து அவர் மேற்கொண்ட செயல், இதை விடப் பெரியது. ‘பெண்குழந்தைக்குக் கல்வி’ என்பதே அது. இரண்டு பெண்குழந்தைகளின் தந்தையான அவர் (அதில் ஒருவர் தேசிய கால்பந்து நடுவராவதற்குத் தேர்ச்சி பெற்றவர்), குடியிருப்பில் உள்ள பெண் குழந்தைகளைத் தமது அமைப்பில் சேர்ப்பதற்கு முற்பட்டார். ஒடுக்கப்பட்டு, அழுக்கப்பட்டு, குடும்ப நிர்ப்பந்தங்களினால் பள்ளிப்படிப்பு நிறுத்தப்பட்டு, கூலிவேலைக்குச் சென்றோ, அல்லது பாதுகாப்பைத் தேடி, மிக இளவயதில் திருமணம் என்னும் வலையில் விழுந்து தவிக்கும் இவர்கள் வன்முறைக்கு ஆளாகும் ஒரு பொருளாக இருப்பதை விளக்குகிறார் தங்கராஜ். பல தோல்விகளுக்குப் பிறகு தடை தகர்ந்து வழி உண்டானது. சக்தீஸ்வரி என்னும் இந்தப் பெண், பல பெண்கள் தன்னைப் பின்பற்றும் அளவுக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தார்.

சக்தீஸ்வரி, 6 குழந்தைகள் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் 5ஆவதாகப் பிறந்தவர். குடும்பத்தைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்ட தந்தை, 13 வயதில் வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இந்த தருணத்தில்தான், மீன் சந்தையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சக்தீஸ்வரியைக் கண்டெடுத்தார் தங்கராஜ். மோசமான நினைவுகள் பொதிந்த கடந்தகாலம், நல்வாய்ப்பற்ற எதிர்காலம் என்று இருந்தபொழுது குத்துவிளக்காக ஜோதியை

தனது நிகழ்காலத்தில் பரப்பிய தங்கராஜ் மற்றும் ‘ஸ்டெட்ஸ்’ பற்றிப் பேசுகிறார் சக்தீஸ்வரி.

“தங்கராஜ் அய்யா எனது தாயாரிடம் பேசி என்னை மறுபடி பள்ளிக்கு அனுப்பச் செய்தார்; ‘ஸ்டெட்ஸ்’இல் சேர வைத்தார். அங்கு,எனது சக்தியை ஒருமுகப்படுத்தி, நேர்மறையான சிறிய இலக்குகளை நோக்கிச் செல்ல பயில்விக்கப்பட்டேன். என்னை ஒடுக்க முயல்பட்டவர்களுக்கு என்னை நிரூபிக்க எனக்கு மனத்தின்மை வந்தது. மாநில கால்பந்து குழுவில் தேர்வு செய்யப்பட்டேன். தேசிய அணிக்காக ஃப்ரான்ஸில் விளையாடினேன். சாதனையின் மூலம் அங்கீகாரம் கிடைத்தது ; சாதித்த பெருமையும் கிட்டியது. மற்ற பெண்கள் என்னை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு, பள்ளிக்கு மறுபடி வர ஆரம்பித்தனர். ஸ்டெட்ஸ் இல் தொடர்ந்த பயிற்சியினால், அவர்களுக்கு பாலின படிவார்ப்பை உடைத்தெறியும் நம்பிக்கை வளர்ந்தது. பெற்றோர்களின் மாற்றிக்க இயலாத மனநிலையையும் நாங்கள் மாற்றியிருக்கிறோம். தங்களது குழந்தைகள் பலமணிநேரம் “டெட்ஸ்” இல் உபயோகமாக செலவழிப்பதை அவர்கள் ஊக்குவிக்கிறார்கள். சமீபத்தில் ‘பெற்றோர் தினம்’ கூட கொண்டாடினோம்.”

தற்பொழுது சட்டக்கல்வி படித்துவரும் சக்தீஸ்வரிக்கு ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காக அரசு புனைந்துவரும் செயல்திட்டங்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்கிறது. ஸ்டெட்ஸ் அலுவலகத்தில் இருக்கும் கணினி மற்றும் இணையதள இணைப்பின் மூலம், நண்பர்களோடு சேர்ந்து தகவல்களையும், புதுமையான கருத்துகளையும் சேகரித்து அரசாங்கத்திடம் தனது குரல் ஒலிக்கும்படி செய்கிறார்.

“ஸ்டெட்ஸ்’ இனால் அதிகாரம் மற்றும் உரிமைகளுக்குப் போராடும் குணம் எங்களுக்கு வரப்பெற்றிருக்கிறது. மாநகராட்சி அலுவலகத்தை அணுகி, இந்தப் பகுதியில் குறைவான ரேஷன் கடைகளே இருப்பதைக் கூறி, ஆவன செய்யுமாறு கோரினோம். இதன்பேரில் ஆய்வு நடத்திய அவர்கள், எங்கள் கோரிக்கையில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து, இந்தப் பகுதிக்குத்

தேவையான அளவு கடைகளைத் திறந்தார்கள். இப்பொழுது முழுமூச்சாக நாங்கள் ஈடுபட்டிருப்பது, ‘கல்வி உரிமை’ (Right to Education) சட்டத்தைத் தீவிரமாக அமுல்படுத்தும் செயல்திட்டம். சாலைகளில் திரளணி நடத்தி, சிற்றேடுகள் கொடுத்து, மக்களை தங்கள் குழந்தைகளுக்கு உரிய பள்ளிக்கல்வி கிடைக்க கோரிக்கை செய்யுமாறு பரப்புகிறோம்.” கால்பந்தில் சிறப்பாக விளையாடி எதிர்காலத்தில் ஒரு ‘ஸ்ட்ரைகர்’ (striker) ஆகக் கனவு காணும் திலீபன், தங்கராஜைப் பற்றி கால்பந்து பரிபாஷையில் வர்ணிக்க முற்படுகிறார்:

“அனைத்து நிலையிலும் விளையாடுபவர் எங்கள் ‘சார்’. அடிப்படையான கால்பந்து பயிற்சி கொடுப்பதன் மூலம், சமூக துரோகிகள் இங்கு அணுகாவண்ணம் ‘பாதுகாப்பு உத்தியைக்’ (Defense Strategy) கையாண்டார். ஒரு ‘மிட் ஃஃபீல்டரைப்’ போன்று, எங்களை மையமான கல்வி கற்க வைத்தார். எங்கள் கால்களில் நாங்கள் நிற்பதற்கு நம்பிக்கையும் தைரியமும் அளித்து, எங்கள் கடமைகளை நாங்கள் உணரச் செய்தார். என்றாலும் பொறுப்புள்ள காப்டனைப் போல

அவர் ‘கோல்’ போடுவதில்லை. மாறாக, பந்தை ஃபார்வாடுகளான எங்களிடம் தள்ளி, எங்களையே ‘கோலை’ நோக்கி பந்தை உதைக்குமாறு செய்து, ஒவ்வொருமுறை ‘கோல்’ போடும்பொழுது, அந்தப் பெருமையை நாங்கள் உணருமாறு செய்கிறார். இருக்கும் வளத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்று எங்களுக்கெல்லாம் உணர்த்தி, குழு உணர்வை எங்களுக்குள்ளே விதைத்து, ஒரு கால்பந்து பந்தயத்தில் செய்வதுபோல அன்றாட பிரச்சனைகளை எப்படி தீர்க்கலாம் என்று கற்றுக்கொடுக்கிறார். ஒரு உண்மையான தன்னலமற்ற தலைவரைப்போல எங்களது வாழ்விற்கு நாங்களே பொறுப்பேற்கும்படி செய்கிறார்”.

தங்கராஜ், தேசிய நிலை கால்பந்து பயிற்சியாளர் மட்டுமல்ல. கடினமான தருணங்களில் ஒரு நல்ல நண்பர்; அலைந்து திரிபவர்களுக்கு ஒரு நல்லாசிரியர்; ஒடுக்கப்பட்டவர்களை அவர்களது உரிமைகளுக்காகப் போராடச் செய்யும் ஒரு செயற்திறன் உள்ளவர்.

என். தங்கராஜ் – சென்னையின் முதன்மை சான்ற வெற்றி வீரர்!

